

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ο ΤΥΦΕΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΤΑ ΧΑΡΙ

Προς ομηρούν δὲ έπειτα μάγανοκή της ταῦ «Πρασσονόν Χρόνου» κ. τ.λ. Ρατόν
διηλήσησαν εἰς τὸν «Μαγνανόν» σχετικῶς μὲ τὴν Ἑλίην, τὴν δημόσιαν καὶ τὸν πορ-
νικόν κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ποταμοῦ τῆς αὐτοῦ φύσιν χρωστούσαν ματασπάσι-
Μάτα-Χάρη. Επὶ τῇ εἰσόδῳ αὐτοῦ ματεριώνων ἐνεπάνθισαν μάργαρον τοῦ αἰρανού.
Μπουσούνδρον, ανακοινώθη ἐπὶ τούτῳ υπέρθερμαν ματασπάσιαν; μετὰ τὸν πόλ. μαζ.
Ἐπ' αὐτῷ μάνερεσσανταί μάγωσεν. λαττοπάσιον τοῦ πυρετούσιον τῆς Μάτα-Χάρη-
ς καὶ τοῦ Εὐλύνης ψυχοτόνιον Κοντογύανην.

Η κατασκοπεία κατά την διάρκειαν τού μεγάλου πολέμου παρουσιάσθηκε ύπό της πλέον ποικίλης μορφής, μεταχειμώσεης άνδρων που; πάσης τάξεως, πυρσού, έννικοτης, πατήσης ποιοτητού. Άλλα όμως μεγαλειώδεών εύνοιλην έζελεγε τη δράση της και τη ύψηστη της μεταξύ των τυχοδωτών, των ξεπεσκένων, των χαρτοπιλετών, των τεμπεληδρων και των φιλόδονων. Μια πεντίτσιως και πιλοτοτελής αποκαλυψθείσα πρό τού πολεμού μαζί πεντεύουν τὸν τύπον μὲ τον διποίον ἐν προκειμένῳ φένεγον στην οἰ έπολεμοι.—Μόλι, ένας τυχοδιώκτης ἀπεβιβαίσθε στο οιδροδομούμενό στιθμό στην Φερμανί, ή και σε ουδέτερα κράτη, μὲ τὴ βαλτεσσα στὸ χέρι, μὲ τὸ άκουσιστο υπό, τοῦ ἄνθρωπον πού δὲν ζερε πού νά προτυπωδούσθη, ἔβλεπε πά τον πλησιάζην καυθῷ; πρέπει κύριος, ή υπόδιος; χωρὶς να τὸν ἔδρη, τοῦ ἔκανε χλίες δυο περιττούσεις και τον πρωστακούν για να τού προσέρχη καρέ στο ωκεανο τον στειρού, Επειάρεια, ή των Σένουρ διοι, ἀρχήσει και τὸ σύντημα τῆς κλωπῆς; ή ή' ή με ψι και ί ν. Μά εδώ δὲν ὑπόστει περι μάσιν. Ή συζητησις ἀνογει ἐνώπιον δύο πιλητών ποτηγων μήπομας και μεια πενει λεπτα ή μηγωστας ἔλανε την ἐλεογή του. Αν το θηριωμα τού ἐρ ίνετο κατάλληλο για να ἔξιητρετηση την Γερμανιν, το ἤτι εις ιδιωσιν; σ' έννι ή ιει και το ἔφενε σ' εναν θηγο, ο δρό, ο δρου βρισισσαν έννι σπιει κριμεπον πάσι απο φιλού, τοισι. Ο ἄγνωστο, κύριο, πικενθιδει πενει τη υδη μα του και ἔτετραφε στη σποτιν του. Η μάνιται και ή διδισπιλια δοχηιαν τοει και διωσκορεων ενη μηνι τουλαχιστον. Αλοδουθης ο νεοφροτιστος αναχωρούντει στην έδιχτην χώρια, μὲ ειδική ἀποστολή, έφοδιαμενος με τη πιο τακτικη διαμπιθημα, και έτι σκων ένη έτι γεληα έπιτο,ευομένου να μη μη προ αλητι υποψι ιε. Ελανε τὸν μεοι ποιοντων αιωνι, Β αιωνι, κονιορθωμ, η πτ.

τη σφουγγιών, ρ φύση κονσερβών, γλυκά.
Μά τα δικά τους από μένον, τους κατασκότους που καλοπληρωνό-
τανε μπροστάς και είχε καθηγούν μάλιστα να ζήτη μὲ κι αἰλοπέρσιη, ἀ-
συνχάριτη από ἀγνοταραπίτια νέαρα και να εισόδημα πινούν διογύ-
θυ μπροστάς μα μισθή μέτοτε, να συντάπτε δειλιών, μ' ὅπιοι δη-
ποτε, οι κύριοι του δεν τὸν ἄφηναν νὰ πιωδίζεται στις ἀπο-
σεις τῆς νέας του ζωῆς. Τὸν ηὔθελα ώ πειραρχού τον, τὸν επε-
βλεπαν παντού, τὸν ἔξελεπχιν και τὸν προτεύον παντούς στα-
λινοφία τῆς ἀδυνάτητης πειδαίς τις των. Γνωσίζοντες δέ δια κάνε-
κατακοπών ἔχει πυπλού χαρακτήρι, τὸν υποχρεωνόν διαν τοῦ ἀνέτο-
των κακιῶν ἀποτολήν γ' απόστελλε ἀπό τις μέρους που θύ περγούνε
καρτ-ποστάτι. Εύρυε, μέσον γυνιν' ἀνακινύιτουν τὴν ήμέρα την. δι-
αβάσθε; του και να καθηγούν διει δέν θι ήτο το ταξιδίων ει-
κονίου.

ΧΟΝΙΟΝ. Εναντίον αυτῶν τῶν ἀπειπυμήτων ζένων, τὰ σύμφωνα κράτη καὶ τὶ δὲν ἔλανεν; Πολλὲς φορὲς ἡ λογοερσὶ εἶναι κατέλαβεν τῶν γραμμῶν μιᾶς ἐξειδίλλιας ἵνα πατερωτικαὶ καὶ οἰκουμενικαὶ αἰσθητικαὶ επιστολῆς, μνηστικαὶ λόγιοφρονιῶν πρὸς τὸ ἐλύθοι πονῶν μοτίτικα φύσεως. Τό κείτεν τὸ φρενοῦ υπεργίρετο μὲν κανονιότατο δόνομα. "Ο παρικήτης; εἴδοσκετο πέριν τῶν συ ὄμων. "Ο ἀποστολές; Πῶ; μποροῦντε ναι βρεθῆ μέστι στις κοσμοῖς αὐτεῖς συμμαχικοὶ πρωτευούσας; Εἰταν σάν να γυνεύεται εἶνα ψύλλοι μεσαὶ τοῦ ἄγρου! Καὶ δῆμος πολλὲς φορὲς τὸ διάνεκτονταν οἱ ἀπαντούσαι.

Ἐπεφτε ἄξιαν μέσα στή γενική ἀγορά. Τότε, ὁ Ἀθλιός παρέλυε τοῦ μητρού του παῖς την πενταετή του και τὸν τριμῆνον σένοντας. Περνοῦντας ἐξωγενεῖς ἔνα τελευταῖο βρέμα ποδὸς τοῦ δωματίου τῆς συσκέψεως διοτι εἰπάγεται ἡ τύχη του. Κι απότοτε πέτεται να πεθάνει;

Τόσος υπήρξε δὲ τεράτιος μερικών ώστε καποια κυρίες Φ... είτε την
όποιαν επειδή συμβύουλον είχε δώσει χρόνο, βέλτιστον ταύς
επιτιμώντας να παρουσιάσουν δόται, έπινταν όσι ψά την τουρκίαν
στο διάδικτο διάστημα κ' επεισόδιο χάμω, κρύβοντας μέ τα χέρια
της; το πρόσωπο της. Χρειαστήκε να τη μεταφέρουν μισθιστό-
θυμού από την αίδουσιν των συνεδρύσεων.

Μεγικοὶ ἐπέθυναν μοιχίως, ὃς παίκται ποὺ ἔχασαν τὸ παιχνίδι του, ἄλλοι πολὺ θεατρικαὶ, καὶ ἄλλοι μὲ μιὰ αἰσχητὴ κυνικότητα.

Μεταξύ τουσιων ἀνάρρεψεται και η ἐκελευσις του γνωστού εἰς τα Αθηναίαν υπεριεινά. Κέντρο Κοντογούνην, πρώτης ήπιοτοιού "Ἀλληρος", Σχολής ήμενο, ἀλλοι δη Κοντογούνης ἀπό τις θεατρικές του ἀναληψίες, δεινή ἔξυντησης το πρωτό που θα γινοταν ἡ ἐκτελεστής του, φανάστησε δια την ἀλιναρία στην ουρανού μέσα στην ψεύματα, για να τὸν θέσουν εἰς δοκιμασίαν καὶ διειπότινοι οἱ πορεται τῆς φυλακῆς θ' ἀνοίγουν διά πλατεῖς μαρτυρίου του. Ἐξηγεῖται να προφήσῃ ὁ ἀπολογήψεις, καὶ ἐπι μᾶς μὲν διηγείτο παραμύθιοι που δὲν είχεν κακιά σχέση μὲν την ιδιόθεσιν του. "Οταν δια ή ήρθεν ή στιγμή της ἐλανήσεως ἐδέσθη να τὸν ἔτυμον ιφέδουν στὴ πραγματικότητα καὶ τοῦ είπαν: «Σάς μενούν πέντε λεπτά ζωής»; ἂν ἔχετε να μᾶς πήτε τίποτε οσβιλό, κάνετε γηρυόροι ΙΩ Ο Κοντογούνης; τοτε ἀγνοεῖται, δρινοθήκε σει ποδιά του, τη μέστι του πέταξαν φλόγες και σὲ μᾶς ἀσημην γιλικές φάντασι, «ΜΑ οσβι ωδη; λυτόν ἔπιμενεται νὰ μὲ τουρπελσετε;» Και κινδυνός ή γενική σωπή τού έδωσε κατιφατική ἀπάντηση, ἀρχικά τοι φωνήζει μὲ μια λίθιστη ἀπένιστην; «Δεδολόφονοι! Ελασθ δοδούσσοι! Το ιω με κον έιναι τούς κεφαλιάς σας ΙΩ

Ἐπεινὸν τὸ πῶμάν ἦταν λιπαρότατο (26 Μαΐου 1916). Τὸ δέσος τῶν Βινσεντῶν· ἐταίγη διάθυτο καὶ τα πολύτια τραγουδούσιν ἔτερελλήμενα. Εμπι. δ', σ' οὐδὲ τὸ δικισσοῦ δὲ Κοντογιάννης ἐτάιγε τον τελευταῖον τὸν ρυθμό. Ἐτείναι ἀπετάξαντη πόλη στα στρατοὺν λέγων: «Γιαλλοὶ στρατιώται, η πατρίδι μοι θύ με ἐδόκιμη!». Η γοοδεδείνεις εἰς τὸ πανσύμματον ὑψώσει τα χέρια του πανω ἀπό το κεφάλι του μ' ἔνα θεατρικό, λιγνών καὶ τεπελέσθητο μὲν μάγρις κραυγή τη Θεό! Κατόπιν εἰχε τὸ θάρρος; να φω αἴρῃ σε διώσις «Πάρ!» καὶ ἀμέως, ἔπεισεν δια διφρυντοντιν πυροβολισμών...

Ακού πιο θεατρική υπέρχεσε ένωπιον τοῦ θανάτου, ή πειρίφημη χροείται Μίτια Χάρι. Η γογεύνα ειδή, άρουν πέρσισ την νεοτετηρια, στις Όλληνδας Ινδίας, Επήγε το 1904 στο Παϊσι, πόρος ἀνθεγούντων τύλι. Ψηλή, καλοκαιριώνινη, με δρυμονικές γραμμές, καυθώς είπεν ένθι μαρισσες γρήγορα στους Ζαβινένους χορούς. Όταν την ιδ Ότερβι, ον 1917 επήγιν ω την πάρονταν για την έξτελεση, ἀπό το πελέλι της βρήκαν αἴτιων σὲ μια ἄχρονοτρωπανή μια γρηγά, πού ήγο χρομασε με τη Μίτια Χάρι τους καλούν καιρού.

Η φυνακιστή την έλεγε κατιψιλή. Έδραγκε ένα βαθύ στεναγμό και έφερε το χέρι της μετωπό της, σι νή τη βάρισαινε. Μί αέρεσως σε ίλιο μεταιωρώθωντας: το προτοπό της, ουνεστευθή μ' ενα χαρογλόντα που δύν ετοι, έρυγε μέχρι της τελευτής της τις στιγμής. Σηκώθηκε και σύν ζεπεδένη βριλιστικά φύρεσε την τουνάλετα που φρονώντας ήταν η ιέρη της συλληψεων; της, καπων, έθεμαρισμένη τώρα, έξι ήταν ουρανού πατέπειο πέμπτην στη γαντιτσή.
Οικείως τονεύοντας άποτασια θερέτνιας, έσεινεν δέν έπαλιζε, έπονευ-

Κατέβηκε δυὸς δυὸς

το σαπιν σκαλοπά-
τι της φιλικής του
Ἀγίου Δασκόφου. Η
συνωδείς της δυσκο-
λεύσανται να την ἀ-
κούσουνθησαν. Στό δά-
σος τῶν Βινσεντῶν
οἱ ποζες της ἐξακο-
λούθησαν. Κατέβησε
σβέλτη από τὸ οὐτο-
κίνητο της καὶ προ-
χώρησε γοργὴ ἀν-
θεῖσα ἡ ίδη τοις στρα-
τιώτες πρὸς τὸν τό-
πον τῆς ἐκτελέσεως.
Οὐαν τὴν ἑδεσιν
αὐτὸν πασαλο καὶ
ἐνδόν οἱ σπασιῶτα
εἴη ὁ πεινεύ ἐ-
κληνθεὶς τὸ χειρίτης
χιερεῖτῶν τὸν
πιστῶν, τὴν προστα-
μένην τῶν φυλακῶν
του Ἀγίου Δασκόφου
καὶ τὸν δικηγόρον
της.

·Η Μάρτια Χάρη διεκοινωνέγει θα πο τὴν Λοχαγὸ Μπουδαρυτόν.

(Μετάφρασις)